

<p>ہمدان روز دلم زد کہ بک حسنش عاقبت یار ہمان کرد کہ سے رسیدم تا کنون از پے امید کشیدم ورتے گرچہ در غیبت دل جو رہی ویدم لیک</p>	<p>فختہ جاسوس و بلا صاحب درگ شد بود پیش ازین گوی کہ این خان من گ شد بود کارم از دولت بجز تو ہمانگ شد بود بارے این دشمن المنہ اللہ شد بود</p>
<p>غزل ۳۶۸ از دیوان</p>	<p>آفتے بود جانش کہ دلم سردار نے خسرو از خوشیش و روانہ واپہ شد بود غزۃ الکمال شعر ۶</p>
<p>زمن سب اطراں نازنین کہ یا دوہ جوان دست و فراموش کار ناداست مرا و جویم و کہ بد خدا و ہد آرسے دلم شد ر عمر ماندہ کعبتین و چشم شکیب کو کہ سر شک سبک رکاب یا</p>	<p>ز جور او بکہ نالم مرا کہ وا دوہ زمان زمان زمن سیدش کہ یا دوہ خطا مگر من عیارہ را مرا و ہد سفید گشت کہ این مہرہ را کشا و وہ عنان بگرد و کی ساعت ایسا دوہ</p>
<p>غزل ۳۶۹ از دیوان</p>	<p>بدین صفت کہ دم سرد نیزند خسرو عجب نباشد اگر خوش را با دوہ غزۃ الکمال شعر ۶</p>
<p>ہر کسے کار جوانی تک و پوسے وارو کس نرسد کہ کجا ہم من بجانہ و جاسے آن وہان تا نکند عربہ بستان ضائع کاشکے خاک شوم من بز مینے کاسنا دوست وارم تم کہ سے نکور و با ترا اگر سرم دولت چو کاشش نیز زد بارے</p>	<p>گشت باعی و نشاط لب جوئے وارو ہر خسی خاکے و ہر سگ سر کوئی وارو ہر کہ در جانہ تماشا کہ روئے وارو ترک من گاہ سواری تک و پوسے وارو دانتکے را کہ دل در خم موئے وارو لڑتے گہرو از ان حال کہ گوئے وارو</p>

کار مجنون بست که شکے و سبوتے وارو	عاشقان باوہ جز از کاس سلامت بخورند
سوزشے خود از است که بوتے وارو	تا ورنی نبود کسرم شوتے نبود

خسرو از جان نعت و او ترا باو یغا	غزل ۳۴۳ از دیوان
چو توئی را چه عم از جان خود اوئی وارو	تختہ ہفت شہ

تو نہ ہر بگتہ ریز و و جای آن بود	ہر کہ چو تو یہ کیوںی آفت عقل و جان بود
عاشق خستہ تا بود و بیدل و بیریان بود	ماند زبان و دل شبہ در عم تو ترا خود
من بدعا سے آنکہ تا عمر تو جاودان بود	تو بچین آنکہ من کشتہ کو کے تو شوم
من بقصاص راضیم کہ تو ام امان بود	تو بقصاص حاضری چون بہ منت نظر فتد
عاشق دوست و عاشق خان مان بود	در سر کار عاشقی ہر کہ بناخت خانان
تو گذری کن من طرف دولت من ہمان بود	دولت اگر بسکند سوسے من گذر گذر
لیک رسد بقامت سر و اگر روان بود	چو تو بیاع بگذری گل نرسد ہوسے تو
بوسہ کسے و کرد ہوسوی منت گمان بود	رفت گذشت برخت تند شد کرد من

خسرو خستہ را جو جان در سر کار عشق	غزل ۳۴۴ از دیوان
بوسہ مضایقہ کن شامش بجای جان بود	وسا الہیوۃ شہ

تا کہ امین باد بوسے بران کار آورد	ہر شہم جان بر لب او و نالہ زار آورد
عاقبت روزی ہمان خوش گرفتار آورد	رفت آفتوخ و دل خون گشتہ مار آورد
در و چون کہ سینه باشد نالہ زار آورد	دوستان من ہوں مارم نبالیدن و لیک
خرقت زوی عزیزان گریہ بسیار آورد	آرزو مندان ماتہ میوز و زار آورد
پارہ خاک ز براسے جان افکار آورد	بوکہ ز بیم باور اگر میدتا از ہر فرس

صد گله دارم ولی چون باشد از دور عمره توبه فریشس زاید صد ساله را شب زمی توبه کتم از بیم ناز شادان	کیست کانساعت زبانه را بکعبه آورد سوی پیشانی گرفته سره نما آورد باید اومد رسد ساقی بازور کار آورد
--	--

غزل ۴۸۲ از دیوان	بین دل خود کاره کار من بر جوانی کشید خسرو و فرمان دل بدون همین بار آورد	تغذیه شعره
------------------	--	------------

هر کرایا رسد چو تو بر کش بود مجلسے کا نجا بود شمعے چو تو چند گه بگذارتا سے غنیمت روز و شب می بنیم اندر یاد تو	کی ز بیم تیغ سرور کش بود منع جان پر و انده آتش بود زانکه جانم وام آن موش بود مرگ هم بر یاد رویت خوش بود
--	--

غزل ۴۸۳ از دیوان	خسرو اگر عاشقے از غم ستال عشقا زان را اول غمکش بود	وسط المیوه شعره
------------------	---	-----------------

هوای رسید که زگر بیان چاک خواهم زد بران گلرخ چو دای نیست سوزان خواهم زد بلمخی فریق اسی نید که بگذارد بهم جان بشبهای غم می توبه جا عقل موش جان برین دین شد که بر عالم سواره بگذری دورے جان توبه چون تا پاک باشد جان موم خرد همگفت از تو شویم دست ازین غم که بود دورے ز تو غم که چه ناپاکست از انتم سوی زکاشب	کلاه عاقبت را رسم بر خاک خواهم زد بیادش مش هر سر و گریبان چاک خواهم زد گذشت است آنکه من این هر از ترناک خواهم زد بیای شمع جان کاتش درین خاشاک خواهم زد سیکوم که من مست اندران فرناک خواهم زد دم مهر و فایت همدان تا پاک خواهم زد بسا گریه که پیش زین دل غمناک خواهم زد من آنی برورت زین دیده تا پاک خواهم زد
--	---

تحفة الصغر شعرو	ازین پس خسرو دیوانگی ز بر نامت آمدل که لاف ضمیرش آنست مالاک خواهم بود	غزل ۳۴۴ از دیوان
-----------------	--	------------------

جیانی در سر آن عمره بیباک خواهد شد چه عجم دارد ترا که سینه من چاک خواهد شد چه کوششک کردید خورد و در تا پاک خواهد شد که آتش سوخته از تنگ این عاشاک خواهد شد که کشته عالمی زان تر گیس جیلاک خواهد شد که ایجان خاک بن کوسیت این عاشاک خواهد شد من این شادی بخوام هم که او غمناک خواهد شد که نام من لوح زندگانی پاک خواهد شد	هوایی در سرم افشاده جانم خاک خواهد شد تو میرن عمره تا من بخورم خوش خوش جان بکشد بسین زین سو که جانم از خیال مهره سبخت بسوزم خویش را از جو رحمت بدو لے ترسم خدا یازد پیرسی و مرا سوزی بجایے او رویی دوستان هر که میاید بران کوش زهی شادی کرد و آید که بنید حال من لکن خیال تھا تو همراه من پس باشد آن وقتی
---	--

تحفة الصغر شعرو	از ان لب تلخ میجوی تبر من ز مردن خسرو که هر زهرے که آید از لبش تریاک خواهد شد	غزل ۳۴۵ از دیوان
-----------------	--	------------------

دین دل که پاره باو گرفتار او شود آرزو بدین قدر که قدم دو تو شود تا بر چه بدیدین رو سے تکو شود کز وی هر دم غم صد ساله تو شود گفتا میانہ دو لبم گفت گو شود هر روز آب بار ویم از و آب جو شود	هر روز چشم من بجایے فرو شود گویم فداوه را کیش از خاک گویم ای رو سے این دیده بدین من بین امسال خود بدام بلانی فداوه ام گفتیم کجوسے با من مسکین کجایتی هر چند آبرو سے نباشد جو آبرو سے
--	---

آر و هم از پسے لب و آب در دیوان		
---------------------------------	--	--

غزل ۳۶۹ از دیوان	از دور چرخ چون گل خسرو سبزه شود دستالمیوه شوره
<p>بسیک یارب صدیقی زان دولب خواهم کشید گربین خوانانه جان دوست خواهم باین گر کشم حیدر اگر کوی مکن ترک ادب سوز دل تا کی نهان لرم برین خواهم فکند گفتی شب زلف بر دست نهم تا میکش</p>	<p>مانسب و زرم تو جام طرب خواهم کشید ساعزی با آنجیوان تا لب خواهم کشید عاشق مستم ز من ناید لب خواهم کشید و دواز جانم بر آید چندیت خواهم کشید و چنین یار بدلیسان تا لب خواهم کشید</p>

غزل ۳۷۰ از دیوان	عاشق در دست کی رود این در دست تاز خسرو بر شیشه شور و شبنم خواهم کشید عزّة الکمال شوره
<p>همه شب در دلم آن کافر خونخوار میگردد چرا صد جا بگردد و غنچه دل پاره همچون گل بهرم را خاک خواهی دیدن اندر کوی او رود شور نجبه بتر افکندن ای ترک کمان ابرو تو باری یا دوه ایدل که آنجا مدخلی و ابرو نه بندارم که چون رویت گلی هرگز نیست آید ز شرفغان بر آمد و خرابیافتم اکنون بسیر عشق را معذور دار از سندان</p>	<p>حریر است ارمیچ لبش ز بر پیلو خار میگردد که آن سرور و آن در دل منی صد بار میگردد که دیوانه دلم کرد بلا بسیار میگردد که مسکین صید هم در دیدنت در او میگردد که مسکین کالبد کرد در او دیوار میگردد صبا گور و زو شب در گردن هرگز از میگردد که از فریاد من دل های خلق افکار میگردد که چون سالی بکان آید غم و بکار میگردد</p>

غزل ۳۷۱ از دیوان	چه غم کس را اگر در شهر سوا میشود خسرو ببین تا چند گس چون او بر بازار میگردد عزّة الکمال شوره
همیشه زان نکت شور در جگر باشد	خوشم که باره سے واع تو تازه تر باشد

<p>شید عشق کہ آلودہ شد بخون کفکش دل از نسیم تو صد جا درید چون نبرد ہر شیم رود از دیدہ خون و چون نبرد بمیرم و ز تو پیش طمع نزارم از آنکہ کنم گرا ز تو فراموش خاک بر سر من پیاستے تنگ ز اینوی گریفتاران ز تو نہ ہر گیاه فراق تر سندم</p>	<p>در آفتاب قیامت ہنوز تر باشد حجاب غنچہ زیباوی کہ پرودہ در باشد کسیکہ غمخیزہ خوابش در جگر باشد کجاست بر سر سجادگان گذر باشد بزیر خاک کہ خشم ز بر سر باشد کہ بے لکس نبود ہر کجا شکر باشد درخت وصل نہ اینم کش چہ پر باشد</p>
--	---

<p>غزل ۳۷۹ از دیوان</p>	<p>بیشہ حسر و بیدار و بختش اندر خواب چہ باشد از شب مارا کہے سحر باشد</p>	<p>وسط البیوتہ شعر</p>
-------------------------	---	------------------------

<p>ہر کہے یاد و بیاران کل لیکلاری کشد دستی زین گزار اندہ دل بہ باغی خوش کنم رازان بت ما کہ گویم چون سلما فی نبود محرم عاشق بود و نگین ترا از عاشق بے ای خواب خوش چہ گویم با تو از شبہای پیش گفتیم بایر و گریں پیش خوابان در چندین در مجلس دول کردوی شاہدان</p>	<p>دین دل پر در من سوی کاری کشد موکشان بازم غمش در کج دیواری کشد کز تن این ست پست کتہ ز ناری کشد تندرستش مشمرا آنکو رنج بیماری کشد غم سب او این سر مراد چشم بیداری کشد نیست این سوزن کہ از پای فطم خاری کشد خرم آنکو آشکارا بادہ با یاری کشد</p>
--	--

<p>غزل ۳۸۰ از دیوان</p>	<p>آستان بوس خراب است حسر و راہوس کین مصلے خدمتے در عشق خاری کشد</p>	<p>بقیہ نقیہ شعر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>ہمہستی خلق از ساغر و پیانی می خیزد</p>	<p>ہر او بود اعلی زان نرگس ستانہ می خیزد</p>
---	--

<p>خوشم با آه گرم خود دره قشوریم آسے گریه به شب با خیال افسانهای در دیویم خیالش در دلم سنگیت پریدم چه بچوبنی عسکرت ناله ام در دلم سنگیت بار من از خود سوختم فی از تو ای شمع تبان پیش آن حال را بر خدا از دیده مردم لبست گرمی خور و خوشم گنگارم بیکای تو</p>	<p>که خوش مسوزوم این کشتی کز خانه میخیزد مرا اینجمله بخوابی ازین افسانه می خیزد گیاه و دوستی گفتا درین چه پیرانه میخیزد که باز آمد شب و افغان آن پیرانه میخیزد بلاک جان پر و پیرانه هم از پر وانه میخیزد که مسکین مرغ غافل را بلا از وانه میخیزد چه کردم زان خطلی کز سوی لب ستایه میخیزد</p>
---	--

غزل ۱۳۳ از دیوان	چه باری باشد این کز که ناری هم بر خیزد چنین کز در و او افغان صد بیگانه میخیزد	تخته پهنه شوره
------------------	--	----------------

<p>به شب از سینه من تیر بلا میگذرد دل اگر شک بود طاقت آتش نبود گر چنان میکند آتش رخ بر دهن نیست عاشقان را به شب از لپه نظاره تو یار بیان باو سحر از چه چنین خوشبخت است تو چه مرغی کاشت نیست که از سوز دلم</p>	<p>کس چه داند که درین سینه جها میگذرد آنچه از غمزه تو بر دل ما میگذرد کو کهن لبیک ز اندازه چرا میگذرد شب هزاره که و سحر که بدعا میگذرد مگر اندر سر آن زلف دو تا میگذرد سوخت مهر رخ که بهدوی هوا میگذرد</p>
--	---

غزل ۱۳۴ از دیوان	خسرو ابله را از اندیشه خوابان امروز موسم فتنه و ایام بلا میگذرد	سطح الجوده شوره
------------------	--	-----------------

<p>بایست که بدانی اویم گمان نبود بیگانه و اراده سر ما سایه بر گرفت</p>	<p>ما بهیست بی ویم که شمع در میان نبود ما را از آشنائی آن این گمان نبود</p>
---	--

گل آمد و باغ رسیدند بلبلان و امافش چون گذشت حق صحبت قدیم ز امید وصل زستیم کرد آرزو چانم سجا و من نیم از زندگان از آنکه رقم بوی صحبت یاران بسوسے باغ	وان مرغ رفتہ را ہوس آشیان نبود گیرم کہ دست سبکیں در میان نبود در نئے فراق یاد بجائے گران نبود ز بود جلد زندگے من بجان نبود گوئی باغ از ان ہمہ گلمان نشان نبود
---	---

غزل ۳۰۳ از دیوان	خسر و اگر گل تو ز کز ارشد مثال وانی کہ ہیچکے تھے بے خسران نبود	وسط البحرۃ شرہ
------------------	---	----------------

یکسار و ز پیر سے زشت یاد نیاید یارب کہ می خوشدلبت با و گو ااران چانم کہ بویرانے نم مانند خوا بید دشوار تباشد اگر از بندگی دل دیوانہ مگر دم من اگر ہر دم از نسو کے فرداش خوانید بیالین نلش ز آنکہ نور و زگر آید براسے ہمہ مرغان از بوسے تو ام سوخت صبا وہ دم آخر	بکیش ہے از کوسے غمت شاد نیاید ہر چند کہ از مات گے یاد نیاید کین مرغ خرابیت در آبا و نیاید آسان کسی از جان خود آزاد نیاید دیوانہ دش آن ترک پرز یاد نیاید شیرین لب ترست فر یاد نیاید بارے ز پے بلبل صبا و نیاید کتر شود این شکر اگر یاد نیاید
--	--

غزل ۳۰۴ از دیوان	خسر و چونکہ نالہ و فریاد شبے نیست کز نالہ اد کوہ بے صبر یاد نیاید	بقیعتہ شرہ
------------------	--	------------

باری کس از نشاء و شوخی نشان بود ز اسجا کہ ہست خندہ گل بلبل خراب	از دوسے و ماجوسے کہ نامہ رمان بود بر حق بود عاشق رو سے چنان بود
--	--

<p>ای آفتاب باوگرے چون تو انت وید نر ویک دل بو ندرتبان و انکه پست خاموشیش حکایت حالست گوش داره آنرا که سنجلی تو ہمہ شب درون دل</p>	<p>جانیکہ سایہ تو برین دل گران بود نر ویک دل مجوی کہ نر ویک جان بود عاشق کہ در حضور رخت بنیر بیان بود کرتا پرو ز ناله کند جاے آن بود</p>	
<p>غزل ۴۴۴ از دیوان</p>	<p>عبدالجد امیر خسرو که در جان خسرو می گر خود ہزار سال رہ اندر میان بود</p>	<p>وسط المیوۃ شعر ۱۰</p>
<p>یارے کہ طریق ناز دارو آفتوخ بر اے کشتن ما در زلف بتان بیچ ای دل نئے غلط خوش آنکہ بارے گو بادہ و یار سا وہ امروز جانان دل سن جانب بست یک تو بکش دست نگذاشت بچارہ کسے کہ بر در تو در گریہ شوق آستینم</p>	<p>گر دل سیر وک باز دارو صد شیره جانگداز دارو کین رشتہ سرور از دارو عاشق کش و عشقہ ساز دارو صوفے نہ سر نسا ز دارو کتبخک ہواے باز دارو بہشت کہ ہزار ناز دارو یک سینہ و صد نیاز دارو از خون جبکہ طراز دارو</p>	
<p>غزل ۶۴۴ از دیوان</p>	<p>محمود سنو کہ نشود پند زیر اکہ دلش ایاز دارو</p>	<p>عزۃ الکمال شعر ۱۰</p>
<p>یار قباحت کرد رخت بمبیدان برید غمخیزن مار سید ساخته دارید جان</p>	<p>ابن سر سر کہ بہت در خم چوگان برید یوسف ما یاز گشت مرده بکنعان برید</p>	

<p>بیر صیغہ فروانچکد منت برضوان برید یوالموسان فضول سرکبر بیان برید این حکیم خام سوز سومی نمکدان برید پارہ مردار من برسگ مردان برید نامم تان و اجبست گز غمش جان برید مژدہ وصل شکر برکس خوان برید</p>	<p>ارزش امروز اگر توشہ شود معنی دست بدامان و نیست بیا روی کس مست و خراب بر است حاجت نقلی اگر نیست کی چون منے در خورشاپین شاہ در صفت عشاق اولان عیاری زدن منع بیابان عشق خار میں سلطان خورد</p>
---	---

بر دو تریخ از خون نوشت خسرو نخست حال

وسط الہیوتہ شعر ۶

غزل ۴۴۴ از دیوان

وہ کہ زور ماندہ قصہ سلطان برید

<p>کہ ز عشقتش دل شہرے بلامی آید باز بر جان من فتند کجاسے آید یوستا تر اخیرے وہ کہ صبا سے آید دل ز جامیر دو دو باز بجا سے آید گرچہ از صورت او بوی وفا سے آید</p>	<p>یار بیا آن شہرہ شکر کجاسے آید فتند جان من خستہ دل آمد خشمش با دشک از سر ز نقش بوزیر کبیل عاشقان را کجہ رفتن و یا ز آمدنش از وفا بوسے نزار و توجہیں صورت کن</p>
---	---

خسرو ابر صیغہ از و بر صورت آید تر از دست

عزۃ الکمال شعر

غزل ۴۴۵ از دیوان

عفتل و اند کہ سر اسر کجاسے آید

<p>را نصیم کر در و لسن اربعہ ماسے بگذرد گر درین رہ سر و بالاج کلاسے بگذرد گر درین رہ نگذرد آخر بر اسے بگذرد و ای بر بوران در ان شارح کہ شاہی بگذرد</p>	<p>یار من گوئید آسجا گاہ گاسے بگذرد بیشم در را ہش افسا وہ مرا آگ کیند ہی صبا جانم سر برد خاک آن کو کن شمار حال با پالان راہ خوش سیری سیرں</p>
---	--

<p>نیست آن دولت که بوسم ساعدین تو خلق در فریاد و تو خوش میروی من چون تیم زاه گرم رویه شد روزهم داری رواد</p>	<p>جان آن بوسم که در کوی تو کا ہے بگزر وہ کہ کر ناگا ہے از من تیر آسے بگزر کانشین روز سید بر و سیا ہے بگزر</p>
<p>غزل ۳۹۰ از دیوان</p>	<p>در زخمت دل خسرو مرادہ موشد ہمچو آن منتے چرایا لاسے جا ہے بگزر وسط البحرہ شعر</p>
<p>یار بیا کہ دوش فائز بن خاتہ کہ بود من مست بودہ ام خرابیات عاشقان بارے نبود در ولم مشب نشان صبر از گریہ شبانہ ولم ورمیکند بیافت دوش بعد چو زنجیر وہ کہ بود دست مبارک تو کہ وی رنج شد یہ تیغ</p>	<p>شوقش آن چراغ ز پر وائہ کہ بود آن نازنین بجلبس مستانہ کہ بود تا آن روندہ باز بوسر ائہ کہ بود یار بیا کہ این شراب ز خجائہ کہ بود آن تابش آریے دل دیوانہ کہ بود آن دولت آریے سر مردانہ کہ بود</p>
<p>غزل ۳۹۰ از دیوان</p>	<p>مانہ از بلای خالی تو خسرو بدام زلفت آن مرغ را مگر ہوسس دانہ کہ بود تختہ الصغر شعر</p>
<p>یار بیا بن زلفیہ خویان ز جانم چون بود نقش خویاترا گزتم خود بران را تم ز چشم بزرغم حلقے کہ این افادہ در رہ خاک بان بان آگیک کساری کہ متیازی کلام لشتم بر دیگران سے بند و آنجا کو بود رومان گوئید از دو سجا خون خود مکن</p>	<p>چون گتم از سینہ این ہ و قاتم چون بود آنکہ اندر سینہ دار و جای تم چون بود من درین غم کان قدم بر استخوانم چون بود گوئیے بجا کہ آن سرور و انم چون بود ای سلیمان بد بگرس گاتم چون بود حاش لند این حکایت بزر با تم چون بود</p>

از یک ندیم میدی آخرت یا ندوی مرا وی جفا کار و تنگتر خواندش کسین و سخن	کز دل شوریده تسکین جوایم چون رود از دل آن کافری نامهربانم چون رود
--	--

غزل ۳۹۱ از دیوان	گر چه از خسرو رود بیان جهان بریم بست آرزوی روی آن جان جهانم چون رود	وسا الیومۃ شعره
------------------	--	-----------------

یار بیا چه بود امشب مهان من که بود بیدار گشت و نیمم البتہ راست شد شبهه‌ها سے بجز رستم از جان دیگران نگداشت آب ویدہ کہ نیکوینیش ز ولیدہ خواستت نفی کن ای قریب بیوشیم بلا شد اگر نہ چو خواب کرد حیران آہ و ناله من بود تا یہ صبح	تسکین جان بی سرو سامان من که بود آن جمله خوابهای پریشان من که بود امشب که مرده زنده شدم جانمن که بود یار بیا که پیش ویدہ گریان من که بود کاندم که خفت پهلوانان من که بود گر بوسه وادیش نمکبان من که بود پارسے نگه کنی کہ حیران من که بود
--	--

غزل ۳۹۲ از دیوان	من بودم احم حریف شرابش تمام روز شب با سپاس دولت سلطان من که بود	تحفة ہمز شعرہ
------------------	--	---------------

منم کہ تا زیم از عشق مست خواہم بود چو عقلم از سر تقوی زدست رفت کنون ببر و حسن بیان و نیم اسے مسلانان در شتیاق تو در برج مست خواہم زیست بسینہ زن نہ بدیدہ خدنگ غمزہ از آنکہ خط تو گفت در آغاز خاستن کاینک	براه خوبان چون خاک بست خواہم بود شراب در سرو ساغر دست خواہم بود چو بندوان پس ازین بت بست خواہم بود در آرزوی تو تا عمر هست خواہم بود ز دیدہ من تہاشا سے شست خواہم بود منم کہ فتنہ اہل شست خواہم بود
---	---

<p>دل از خط تو مرا گفت در دلکشش و باغ صلاح کا بهش جانست عشق خواہم با نگار من عمل زلف خود مرا فرما کے</p>	<p>کہ من بسایہ این خاک پست خواہم بود فنا و لذت عیش ست مست خواہم بود اگر چه روز و شب باند شکست خواہم بود</p>	
<p>غزل ۴۹۲ از دیوان</p>	<p>چو خورد ہم بازل جام عاشقی خسرو مدام مست شراب الست خواہم بود</p>	<p>بقیہ نیتہ شراب</p>
<p>ببین ز رخ کہ طسره غیر فشان بود سیکفت سر روی کہ از و کیسرم ملتند کے دردناک تر بود از ضربت فراق بر عقل خویش تکیہ مکن پیش عشق از آنکہ تیج اگر چه میر و ہمہ پیوند ہا کے جان یکبارہ سر بسر بر بان مستمند را ای بجز محنت پنجہ مزن نبد بند من جانان بنام گفتن تو جان لب رسید تو جان خسروی و جان دست کہ گر</p>	<p>دل را بچہ در افکند در لیجان بود گو یا عیان کہ تا سر سرور و ان بود جلا و اگر گاہ قصاص استخوان بود در دست کو محنت سر با سپان بود فرقت تبرک ہدی و دوستان بود تا چند جوہر تو این ناتوان بود عیب ست آنکہ ترک زمستی کمان بود کس عنایت تاکہ بچو منے رازبان بود بنو و امید وصل ز جان و جان بود</p>	
<p>غزل ۴۹۳ از دیوان</p>	<p>ردیف را کے مہلہ</p>	<p>تختہ ہند شراب</p>
<p>ای از تو جوان خوردہ خون تو از ہمہ جو جو آ رہ و کشتن سجا پرگان اشفتی در بین رو کے ہر روزت آہیم نگر مں باز کروم تجہر صدی ز جو خود مرا حسارہ تر وید کے بچون</p>	<p>عیارہ کا فرولی خمیت از تو عیارہ تر گو یا ندیدی در میان کس از من سجا رہ تر صد بارہ گشتہ جا رام در جامم جان تارہ تر لب تر کردی سجا کہ خمیت این حسارہ تر</p>	

<p>عاشق من ستم برود تو نادان چه سازی خویش را از باره گریه بیا دل از جستجو کے نیکوان</p>	<p>وہ انیکہ بیو بی سبب تپم کے ہموارہ تر من از جهان آوار دم صبرم زمین آوارہ تر</p>
<p>غزل ۴۹۵ از دیوان</p>	<p>بگذارد لرا خسرو چون سپردنوی نشنود خاموش کن آخرا اور ازو عمر خوارہ تر</p>
<p>اسے باوصفہ مہر آشنا بیار مانا کہ باہم از دل کم گشتہ آگے تو بند عمر باہم اندر شب فراق گفتے سلامی آرم از چشم درہ است تا کے زند بہیدہ گوشم گران بود زان بوستان کہ میوہ با عیار میدہند در غیر تم ز دست خدنگے بہر دے جان مرا خرید چالش بہ بند کے زان جام لب جریہ رشا جان دروغ داشت</p>	<p>بوسے ہفت زان صنم ہو فامبار یکتا ریزان سر زلف و دنا بیار یک نامہ زان مشائخ فرخ لقا بیار با خود میا سے تان شوم کشتہ ما بیار آخر ہم ازو سخنے اسے صبا بیار بر کے ز سو کے فاختہ بنو ابیار یہ کجا کن آہنہ ز پئے جان ما بیار این بندہ زان اوست از انجا رضا بیار پر واندہ خرابے مستی گدا بیار</p>
<p>غزل ۴۹۶ از دیوان</p>	<p>از جہ گاہ او قدر کے خاک تو نخواہ بر درو پاسے کمنہ خسرو و و ابیار</p>
<p>ای دل ربان و ویدہ برگیر تا سخت غم ترا درین راہ شور و شر خود کسیت ایجا نے نے غلط کہ چون اسیران</p>	<p>اندر پیشہ ز عالم و گر گیر سہر بر گرفت پاسے برگیر با خود شو ترک شو و شہر گیر دنا با سجد پاسے برگیر</p>

<p>گر در دست ہست از عشق خاک بر روی گذشت است سرای مکش زبا سے خوبان خارکہ روی گل شکفت است در عقل ز غم دست بکوشش</p>	<p>با دروب از ترک کسیر از مردم دیدہ در کسیر کو بی سپرست بے سپر در دیدہ جو میل سپر مدہ در کسیر ترک من مست بخیر کسیر</p>
---	--

<p>غزل ۴۹۷ از دیوان</p>	<p>خسرو بخشین دوست سرور بانوش پسران سیمبر گبر</p>	<p>تختہ بہتر شہ</p>
-------------------------	---	---------------------

<p>ای شمسوار دست بسوسے عمان میر چون در شکار بر سر آہو گذر کنے در جہد چون کند تو بس صید لا غرم دانی کہ چند دست دل اندر عمان بست چند از مدہ دستارہ تو تھا پسندہ گفتی کہ نیست یادست از حد ترس دل مردہ بیامشند مردہ شکار وہ</p>	<p>بر صید تیر منگن و از خلق جان میر چشت بس دست دست بہ تیر و مکان میر آزردہ میشوم بز بسیم کشان میر آن دست نازنین بد وال عمان میر شرمی بدار و نام کے بز زبان میر بر من کہ سوختم زو فاین مکان میر تن لا غرست طعنتہ بر استخوان میر</p>
---	--

<p>غزل ۴۹۸ از دیوان</p>	<p>سووی مکن مہین کہ بیانی بہ پیش من صبر و قرار خسرو سکین زبان میر</p>	<p>وسط الجملہ شود</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>امروز کہ از باران شد سبزہ رعنا تر احوال دو چشم من در گریہ کے نگر در سبزہ خرامیدن کردی ہوسہ بخشین</p>	<p>سیمہ در گل جگہ گشتند بصیرا تر چون خانہ پر روزن اینجا تر و آنجا تر خود سبزہ نحو اہد بود از خط تو زیبا تر</p>
---	--

بالا سے تو ہر جاہ و شہ تو ہے بسیم	ابرو سے تو می بسیم از چشم تو بالائے
-----------------------------------	-------------------------------------

غزل ۳۹۹ از دیوان	حسرت و صفت خوبان سیکوے کہ خود بود در هیچ گلستان بسبب ز تو گو یار تر	تختہ ہفت شہ
------------------	--	-------------

ای ترا در زیر ہر لب شکرستان دگر من غم دل گویم و تو بچیان مشغول ناز من بجان حیران و تو کوئی کہ بیان زہ کن وہ کہ چیدین جان محنت کش مرا سوزی ہوز من درین سو واز جان خوشین سیر آدم زان لب چون آبجوان کشتہ شد شہری تمام بر دل من غارت کا فرسیار بدای تبار ہر چه ممکن بود کہ دم چارہ اندوہ خویش	بزلت بار تا تک بنو و تکد اسنے دگر تو بشہر و کیر و من در بیابا سنے دگر باری اول عمر و آنکہ عہد و پیمانے دگر خانہ خالی کن کہ آمد بار مہانے دگر آنکہ ز وسیری نیار دست او جانے دگر اسے خضر نہا اگر بہت آبچوانے دگر زا کہ برد او کا فر ستا ز اسلانی دگر بعد ازین خیر جان سیر دن ٹسٹ مانے دگر
--	--

غزل ۵۰۰ از دیوان	با چنین خوناب دست از چشم ما حسرت و شوی زا کہ این خانہ نیار و تاب بارانے دگر	بقیہ نکتہ شہ
------------------	--	--------------

ای چراغ جانم از شمع حالت نور دار چون دلہم را بت پرستی نوشد از عہد تو من نہ آنم کہ زورت سر بر کیم تا زندہ ام تا بدانی حال خون آشامی بہہای من من بجان زمانہ و تو ترس بدنامی کنی	بارک اللہ چشم بزرگان روزیا دور دار باری آن بت خانہ ویرنیہ را سمور دار گر اچھا از کوی تو دور مکند معذور دار جرعہ زین باوہ پیش تر کس مخمور دار میتوانی حال رسوائی چون مستور دار
---	---

حسرت و بیچارہ ہر نفس سیرین تو نیست

<p>غزل ۵۰۱ از دیوان</p>	<p>صورت فرماؤ کش در وقت شاپور وار</p>	<p>بقیعتہ شعراء</p>
<p>بیا جانارضا سے من نگہدار ہمہ بر و گیران قسمت مکن غنم بدہ بوس خیالت را ابا انت بت ناگفتہ بوسدم خطارفت صبور سے باغمش میگفت درول مرا عشقت بلا شد و گیران را</p>	<p>حق مہر و وفا سے من نگہدار از ان چیز سے براسے من نگہدار کہ از بہر گداسے من نگہدار کش دین یک خطای من نگہدار کہ من رفتم تو جای من نگہدار خدا یا از بلا سے من نگہدار</p>	<p>غزل ۵۰۲ از دیوان</p>
<p>غزل ۵۰۲ از دیوان</p>	<p>مرد ترسان بگو کے دوست خسرو توکل کن خدا سے من نگہدار</p>	<p>غزل اکمال شعراء</p>
<p>جانی تداغم ایچین تازندگانی ای سپر دل سپر و گفتار تو خون میکند غدار تو زین کلبہ بالای سر حید سے فر و ترا زکر کشتی اگر دل بر کنی مردم اگر دور آفکنی چون نیست سپر از روی تو ہر ساعت سپر بوی تو آزردہ جانی را کشتی سے خان مانی را کشت</p>	<p>کز خوبرویان جان با کس نمائی ای سپر حیرانم اندر کار تو تا بر چه سانی ای سپر رہ میروی وز جہد تر دل میفشانی ای سپر زیرا کہ ہم جان منی ہم زندگانی ای سپر چون سگتے مردم در گوی تو گر تو جوانی ای سپر سیکین جو آرا کشتی آخر جوانی ای سپر</p>	<p>غزل ۵۰۳ از دیوان</p>
<p>غزل ۵۰۳ از دیوان</p>	<p>خسرو درین بیارگی وار و سر آوارگی در کار او یکبارگی نامہ بابی اسے سپر</p>	<p>تختہ لہز شعراء</p>
<p>خوش بود با وہ گل بو سے در ایام بہار عاشق زار بہار ست نہانے سوسن</p>	<p>خاصہ در سایہ گلہا سے ترا اندام بہار لیکن از شرم نیار و نیرمان نام بہار</p>	<p></p>

<p>برترین بود لب و ادم بهار آند و سیم بعد ازین بینی و در سایه بر سر و گل هو شیار دست نبر و بعد اهل منعه بغیبت شمرای دوست اگر یافته</p>	<p>خنجی نکش او که تا بهر و ادم بهار مجلسی کرده جو انان تر اندام بهار که بستنی گذرانده سحر و شام بهار رو به زیبا و می روشن ایام بهار</p>
--	---

<p>غزل ۵۰۴ از دیوان</p>	<p>از پسته خوردن می این سخنان خسرو یاومی آرد از آن رو سے تو میخام بهار</p>	<p>بقیة نقیه شود</p>
-------------------------	--	----------------------

<p>در عشق باز خورد او یوانه گرم از سر سر بر خاک گشتن پیش درش نهادم خواهم شد شب آنسو میایدم از آن و جانا بهار سنت آغاز سیزه وار و ذره جدا جدا شد در نید بهر ما یار مطرب بنوک زخمه بیگاف سینه من</p>	<p>یارب فر و مبادا این می که خوردم از سر چه جامی آنکه یاران رو بند کردم از سر ای گریه سرخ گردان رخسار زردم از سر شد وقت آنکه اکنون دیوانه گرم از سر عشق و بلا ازین پس بازند زردم از سر بخراش ریش کشته کن تازه در دم از سر</p>
--	---

<p>غزل ۵۰۵ از دیوان</p>	<p>رفت آنکه بود خسرو منکر ز شاہد و بت ایدل گواه باشی کا قرار کردم از سر</p>	<p>تختہ ایمنه شود</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>در سینه دارم کوه عم و اندر بار اینقدر سجازه کروست شد آخر چه کم کرد روز تو کز بهر خون تو کعبه عمر سے برید و ره روم گر چه و لطم خون شد ز توفی از تو میرنجم و لے از دیده زیر پا تو صدر و شانم لعل دور</p>	<p>شاید که عیسو دولش بر خاطر م بار اینقدر گر باز گونی ای صبا در حضرت بار اینقدر هم سهل باشد جان من آن را کار اینقدر بودت ما را دیدنی از چشم خونبار اینقدر روزی تکلفی ای که هست از تو بسیار اینقدر</p>
---	---

<p>با آنکہ زارم سگشے و شواری تا پیر مرا در یوزہ وارم خندہ زان نقلدان بربک</p>	<p>آنکست ملاست میکند بر باسٹ شوار انقید مرہم کمن بہر خندا بر جان افکار انقید</p>
<p>غزل ۵۰۶ از دیوان</p>	<p>نالہ کہ خسرو میکند شب ز فراق روی تو کہم نالہ اندر فصل گل بلبل گلزار انقید</p>
<p>رخ گل خوش است از وی حست آنگار خوشتر چہ روم بیارغ و بہستان جو گلے تو نماند بیکے سخن کہ گوئے بزید و دوبارہ مرده چہ خوشتر یک کہ شترہ برای مردن من منم و شبی و بادل ہمہ شب حکایت او چو روم سجاک جا تم کند این سخن بحسرت</p>	<p>چہ بود کلی کہ رویت از دو صد بہار خوشتر ز کلی کہ بتو بنیم مد و دیدہ خار خوشتر کہ ز آب زندگانی دولت دوبار خوشتر کہ اگر زیم بریدن یکے از ہزار خوشتر کہ نعم دراز گفتن شبان تار خوشتر کہ برین تن نہ مینے رہ آن سوار خوشتر</p>
<p>غزل ۵۰۷ از دیوان</p>	<p>چو علامت خسرو زید و بھنر ما یو تو ازین دو گوی شیت کہ کدام کار خوشتر</p>
<p>زان چشم تو کہ ہست از تو جان شکار تر سیکونی تلخ زان لب شیرین کہ زہر تر خالق از تو با کمال وفا و شکایت اند پیش تو جان شگام و باور نیایدت در عشق بدگو اربو و بند و شمنان پر سی کہ چون نخست دلت بغوا ہست گفتہ کہ ہوشیار شو ای دل فکار عشق</p>	<p>دل نیست در جان ز دل من فکار تر ز اب حیات بر دل و جان سازگار تر من ہر چہ پیش میکنم و شرمسار تر ہر دم ندیدہ ام ز تو جان استوار تر حتا کہ بند دوست از ان بدگو ار تر گر باورم کنے قدر بے قرار تر عقلم کہ پیش گفتن زمین ہوشیار تر</p>

<p>نخ هر چه پیش بر تو نیز نم بسنگ</p>	<p>نختم نگر که هست زرم لبی عیار تر</p>
<p>نزل ۵۰۸ از دیوان هم خود بیرون برار که خسرو گویدیت کاخر ز طبیعت چشم من سوگوار تر</p>	<p>بقیة نثره نثره</p>
<p>زلفت از یاد و گر گر دو و از شاهان و گر و نعمت جان ز تم ز رفت و خیال تو بماند دل مجموع و گر حال پریشان و گرس اهل صورت که خود آرای بود غنچه مست</p>	<p>هست یک فتنه لبست ز کس مستانه و گر عاقبت خویش و گر باشد و بیگانه و گر شهر آباد و گر باشد و ویرانه و گر کرم شب تاب و گر باشد و پیر وانه و گر</p>
<p>نزل ۵۰۹ از دیوان عاقبت گشت دروغ آنکه گمان میزدند که چو خسرو نبود عاقل و فرزانه و گر</p>	<p>نثره نثره</p>
<p>و م نیست متن ایجا و جان بجایه و گر ببوستان روم از غم ولی چه سود که هست جهانستایر و ز بر بی تو پیش من گوئی چو جان و هم نمود دل ز کویت اریه بر بند نشان بسوی تو پند و من ازین غربت نگو که یار و گر گیر کسیرم اریا بزم</p>	<p>بدل تونی و سخن در زبان بجای و گر دلجم بجایه و گر بوستان بجایه و گر زمین ست جامی و گر آسمان بجای و گر سگان کوی تو هر استخوان بجای و گر تو جای دیگر و گویم نشان بجایه و گر لطافتی که تو داری همان بجایه و گر</p>
<p>نزل ۵۱۰ از دیوان گر چگونگی تو ان گفت زنده خسرو را که او بجای و گر ماند و جان بجایه و گر</p>	<p>بقیة نثره نثره</p>
<p>قمر بریز من مهر و من خراب تر خرابها همه چون از قمر بود و دشمن</p>	<p>تیمم در از چو کسبوسه نیم تاب تر چراست تیره دل من چو شد خراب تر</p>

تمام شب قمر آسمان همی چسبید
ز نور باشد هر قطره چشمه خورشید
کجا رسد مگر دون بین قمر باز
کتون دیدن صبح از رخ قمر باشد

که چشم این قمر من بست خواب قمر
چو خون چکد ز رخ همچو آفتاب قمر
که نیست چشمه خورشید بم بر آب قمر
چو آفتاب نهان شد ز ما هتایب قمر

غزل ۱۱۵ از دیوان

گر آید بر دور و دور ترند جا کے گلست
از آنکه نیست نهان خسرو اشتاب قمر

تغذیه شعر ۱۱

گر بند وادی مریخ از برتستی بستور
بنک و بد و آدمی پنهان میماند چنانکه
نفس را اگر رام خواهی ساکنش بهتر ز جید
چند بر کنی بکس خور و نتوانی بصر
احتمق باشد که گنجی وار و در پیش نیست
مرد باشد عرض غشیش پیش دکان سبیل
در عیار سے سیم و زر تا کی برستی سنگ
ترک در دنیا کور و ز کور شش پاؤ
صنع پروان شمعجان زوید و عیش مسین
غام تر کرد و ز بند معنوی نادان خام

زیر عیسے خرنگر زیر حزان کیران پور
تا قدر حبیب ملوک و بادہ در جام لبور
پیل را اگر بست خواهی چاره نیکو تر ز دور
با تمیگایه می یک در ره پیلان چومور
بر ستوران با بر گوهر کے بود و ستور
خیر باشد چاه کندن بر لب در بای شور
باش تا سیم تر امیار کرد و سنگ کور
گور و نالش روان انکو نه کور و نبال کور
حسن و رنگ پیش چون عقل در ملتان غور
کو تر باشد ز باد عیسو کے دجال کور

غزل ۱۱۲ از دیوان

گر بند از عشق با زانی چه خسرو چه حکیم
در جنبش استنش باشد چه در پا و چه خور

تغذیه شعر ۱۱

گر ز من جان برود با و هوای کم سیر

در جهان ہم بود کند سر سے کم گیر

ایں دل سوختہ با گوشہ محنت خو کرد
 ز رخسار است مرا گوهر درویشی بس
 ز بہین خدمت تہان خرابات بس ست
 گرد دل مرود من زندگی تو یونیا فت
 ز اہران سوی من از نیک بندے ست
 خلق از شک من از خاک تو ست خوشم
 گرز عشاق تو من کشتہ شوم عمر تو با و
 نعم محو گر شود آوارہ ز کویت چو منے
 من کہ باشم کہ سے از چو منے یا و کند

کر باغے نروم برگ گیا سے کم گیر
 جو برسے راز دکان کا ہر با سے کم گیر
 گر نماز سے مکتم رسم دریا سے کم گیر
 دو رقم آب حیا بہت معاف سے کم گیر
 ماہ شام تو شادیم دعا سے کم گیر
 این صوابت مرا بوسے خطا سے کم گیر
 در صفت کج کلہان زندہ قبا سے کم گیر
 از گلستان ارم برگ و نوا سے کم گیر
 از قدمہای سزان بی سرو پا سے کم گیر

نزل ۱۳ دیوان

صد چہر و بدت بہت یلی گو کم باش
 از نہا نمانہ ہمیشہ گدا سے کم گیر

تغذیہ شہ

گر تو کلاہ کج کنے ہوش ز ما شود مگر
 خفتہ بنا از رنگت و بکشایش دے
 مست و خرابے روان پای فلک بہ برون
 چشم تو مست شد بکن مست ترش خون من
 بندہ چشم تو شدم آن و از ان من نشد
 مرود ویر مرودہ را بر و ز خوشستن بہین
 دل کہ خراب و شتم از پس من رہا نشد
 از سر زلفش امی صبا سوی من آئی کہ گے

و ز کئی بر قبا جا مر قبا شود مگر
 شہر تمام کو بلو پرز بلا شود مگر
 دیدہ کہ خاک شد برہ ورتہ پا شود مگر
 ز انحر تیر بچٹا یک دو خطا شود مگر
 خدمت لعل تو کنم این دو مرا شود مگر
 در دل ہجو شک تو میل وفا شود مگر
 خواہم ازین خراب تر از تو رہا شود مگر
 دل کہ ز جای خود بشد باز بجا شود مگر

<p>تزل ۱۱۳ از دیوان وسط الجیوة شعر ۹</p>	<p>خسرو خستہ را اگر دل ندرید خیال تو جان تو تم ز یکہ کرد و وحید اشود مگر</p>	<p>میں نیا بچشم من بر آستان او گذر با و ہر دم تازہ تر گلزار عمرش گریخت تا وک ہوش گذشت از جان وزی ہم نگر او بدست نام و مرا بہ ز بانفش انوس از انکہ چون رود جان شہیدان بر فلک طبعان سہ گذشتے باز گوئی از من آسجا ز بہار عشق میں ناخوش بلانی لکین از پرسی من جان من از نصیر پرسی دل مارا پرسی</p>
<p>ای خوشا دشتی کہ وارد در میان او گذر بایں محروم را در بوستان او گذر ایقدر اندر دل نامہربان او گذر صفت باشد چون منی را بزرگان او گذر کشتہ او ہم میا و از آستان او گذر ای صبا گر افتدت روزی میان او گذر جان او خوش کین بلا دار و بجان او گذر ز انکہ این معنی نداد و در گمان او گذر</p>	<p>پہر شبے کا ندر دل خسرو گذشتی سخت کر و گویا تا و کے در استخوان او گذر</p>	<p>تزل ۱۱۵ از دیوان غزوات اللہ شعر</p>
<p>عنایت بر تن چون سوی من وار ومی سرور خم باز و سے من وار نیگا یوم کہ شرم از رو سے من وار بکش با پوست را پہلو سے من وار بر در خدمت بد خو سے من وار و لے کر بتوانی سو سے من وار</p>	<p>نگار چشم رحمت سوی من وار و تا شد باز ویم زیر سر آخر جفا کم کن و لے کر خواہدت دل ہنوزم چند خواہی سوخت اسے چرخ ولم کر دست ہجران خون شد ہی تنگ سہ اسے پار سا بہو وہ پنہم</p>	<p>مکن ای دوست خسرو را فراموش</p>

غزل ۱۰۹	از دیوان از بیان که که به گفت و گو سے من واکم بفنیہ شر	غزل ۱۰۹	
<p>بزرگسست از چشم خوش تو عریبه جوتر اگر چه سوختم از بجز خام و عده رویت من از قضا است که میرم به بند سلسله بویان شرابم از زهری تیج زان بخلوق که بارے ببین که مایه دیوانگیست عشق تو ان بن</p>	<p>نه سبیل ست ز زلفت کج تو عالیہ بوتر خوشم که دوزخ نقد از بهشت نسبه نکوتر بیا که نیست کس از تو به سبیل موت بدولت تو کنم زان و گر شراب گلوت که عقل اول از و سے نهاد و اندر فوت</p>	<p>غزل ۱۱۰</p>	
غزل ۱۱۰	از دیوان اگر کبود از ان سے مرغ زهر شر که نیست زو که اندر زمانه بیده گوتر	غزل ۱۱۰	
<p>هر شب زهر بر پتیاں دوید و تر افغان ز تو که بهشت بگوشت فغان من شیرین غمیت عشق ولیکن زبان جانست خلقی بر آه منتظر جان سپرده اند تو فتنه زمانه شدی ورنه روزگار ای دوست پرده پوشی مخبون ز عقل نیست</p>	<p>دل از برم رسیده و من زان رسیده تر هر چند پیش مشینوی تاشینده تر ایدل نگومیت که مخور لیکه وید و تر ای ترک نیم مست عنا ترا کشیده تر بودست و پیش ازین قدر سے آرسیده تر کو دست دامننی زکر بیان دریده تر</p>	<p>غزل ۱۱۱</p>	
غزل ۱۱۱	از دیوان خبر و زمان رخصت بر دوش بار شوق راه دراز میروی آخر حریده تر	غزل ۱۱۱	
<p>سپید و مگر که نر بار و ابر در گلزار عجب نباشد اگر از نسیم روح افزای چه ششها سے کمین را که تو کند از سر</p>	<p>شود و سبیلوه گل اندر نگار خانه یار وم حیات ز نذر نقش خامه بر دیوار چو عند لب بر آرزو شوق ناله زار</p>	غزل ۱۱۲	

گه فروش شود روی نیکوان ز عرق خوش آن کرشمه و ناز که میکند ز کس میان لاله گل بن صبا ز نغمه مرغ شدت سخن گلستان زار خوان زمین	گفته که گرم شود آفتاب را باز چو چشم ساقی رعنا میان خواب و خمار که رقص میکند از بخودی بر آتش خار چو آستان شه از روی خسروان دیار
--	---

غزل ۵۱۶ از دیوان | رویت ز اسیب مجتمه | غزوة الکمال شعره

بر جان سگسته دل باز جانا مخور این قبح که مستی شد نوبت شربت پسینم مارا غم تو ز خلق سبیدار برسی که چگونگی چه گویم گویند مرا بر و ازین کوسه	کردی تو شراب رخسار بر لب بزن و بمن نه آن باز جرعه به پیاله من انداز وز صحبت دوستان مسال کز مرده برون نیاید آواز دل کم کردم کجا روم باز
---	---

غزل ۵۲۰ از دیوان | خوش نیست سر و دست و آرزو | مطرب مست است و خجک ناساز | بشیفته شعره

باز نور و ز ابرو درهای سبزان کرده باز چرخه بهر صد ورم گل را برندان کرده بود در عرق شد غمخیز از گریه و تنگ آمد ز خویش چرخ گردان بهر مار ساخت از گل گودها بالش سلطان گل در عار جا شاخ من چند سوزی زلف سبیل منی آرزو تر	گل جهانی را بر تو خویش خندان کرده باز ز ریداد آنکه صیاد قفل زندان کرده باز با و خوش می آید از گریه گریبان کرده باز ایرانکه کوزه با بر آب حیوان کرده باز جوز بهر باره اودن خیر سلطان کرده باز از روی دیدن خوب پریشانی کرده باز
---	--